

Turczi István

Aquamanile

|

Hervay Gizella

nézem az arcát pókhálóval
szótt anya-szemét s ahogy nézem
nagy eső támad a fák térdig vízben
vándorútra mennek balladaképpen

estére már együtt félnek jön a fagy
bokától a gerincig s ők párban
gőztakaró alatt megpihennek
a bizalom pusztatemplomában

micsoda csapda hogy valóságos
a kő a fény a csontkoponyatemető
lemossák a megrendezett mosolyok
maszkját és az idő újraélhető

a reménynek hány színe van! kobalt
égbolton virágzik kiutat keres
felissza mind a maradék éjszakát:
szeretni csak bonyolultan érdemes

nézem az arcát összefutni kész
vonalak mélyén oldozza áldja
elfoszló szavait a kigondolt tett
hűvös csillag-geometriája

TURCZI ISTVÁN (1957) költő, író, műfordító. A *Parnasszus* című lap főszerkesztője. Utóbbi kötete: *Miféle épület az a katarzis* (Révész Tamás társszerzővel; Magyar PEN Club, 2024).

//

Pinczési Judit

*mint aki testvéréhez indult
először mégis aztán mégse mégse
ilyen lehet a kamra homálya
a maradni készülők elkészönése*

*az egyedüllét havában hová
a váratlan szivárványos menet
siettetni szabadságát
kimondani a boldogító nemet?*

*bordái betéve tudják az időt
lépteinek mégis köd a hossza
tenyere elhagyta gerince visszajár
puha kések közt szív-kanossza*

*mi múlt el? most kezdődik csak
türelem bolondja mintha sírna
mint hajnalban a klematisz
négy égtájra nyíló utolsó szirma*

*most kezdődik ami elmúlt láng
volt az élet és lomb a remény
egy morzsa öröm páfránykaland
a csöndmezők megértő kezdetén*

Poezja dzisiaj

Felszállás utáni koccintás Bella Pistával
a varsói gépen kétezernégy áprilisában

„Néha meg kéne halni
néha meg örökké élni
Jó volna élnihalni
Jó lenne halniélni.”
BI

Mint lisztes abroszon a kinyújtott rétes,
úgy terültünk el, mikor fenn volt a gép.
Whisky tölттél a nagy ijedtségre,
nevetve hagytuk hátra Ferihegy ködét.

Az a négy nap a hirtelenszőke varsói
tavaszban, poezja dzisiaj, most is itt van,
két idézőjel közt meghosszabbodva
egyedüli, egyetlenedő árnyékodban.

Füvek módjára belélegeztük a fényt.
Betöltöttük a gyerektenyérnyi vers-teret.
Cigiztünk, ittunk, rímeket cseréltünk.
A többi tájzene és katicaképlet.

Nem kell a vers? Hát nem kell verset írni!
Nem verset kell írni, valami mai mást.
Számúzni minden ránk szabott majdani
mondatszerkezetből a gravitáló hatást.

Mit is akartál akkor mondani? Azok az
aprósüteménnyé préselt szavak a szádban!
Mintha nem kimondani, csak megemészteni
vagy kiköpni, amelyikben keserűség, vád van.

Nem tudjuk, mi történik a versekben.
Szó-grádicsokon újabb és újabb stáció.
Miképpen történünk mi a versekben,
mikor hervad ránk a rózsakonfiguráció?

*Mintha mi lesz, visszahajolna a voltba,
és tiszta fejjel azt sem vehetjük zokon,
ha ami tegnap még lángolt, utóbb már
hűlő por egy száműzött csillagon.*

Elvásott ízű napokon emlékek
vastag hamujába kotorni persze fájó.
Inkább magamra csukok még egy ajtót.
„Carmina non prius audito cano.”

Ez a dal egy Költőről szól, aki a
perc-kötözte időt győzni ment el.
Mint aki holnap születik.
Ember. És csak egyetlenegyszer.

